

Arrest

nr. 154 444 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ROESEMS, die loco advocaat Mr. P. DESCHEEMAECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bij beslissing van 18 november 2011 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf tot 7 december 2012.

Verzoeker diende op 23 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 5 september 2013 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, dit tot 18 augustus 2014.

Op 16 december 2014, werd een beslissing genomen tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende schorsings- en annulatieberoep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 154 445 van 14 oktober 2015.

Op 16 december 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving..(1)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al. 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.(...)”.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Daar komt nog bij dat de bestreden beslissing niet alleen verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, maar tevens naar artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet dat gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid, aangezien gesteld wordt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven indien zij vaststelt dat een vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “schending van artikel 7, alinea 1, 2° en artikel 13, §3, 2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 13, §3 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

« § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. (eigen vetzetting)”

Uit artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet blijkt dat tegenpartij een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven indien niet aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

Verzoeker betwist niet dat hij niet aan de verlengingsvoorwaarden voldeed.

Tegenpartij beschikt in dergelijk geval over de mogelijkheid om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft een discretionaire bevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet om welke redenen er in casu overgaan werd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De enkele verwijzing naar het gegeven dat verzoeker niet aan de voorwaarden voor de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis volstaat niet aangezien tegenpartij in dit geval over de mogelijkheid, maar niet over de verplichting, beschikt om een bevel af te leveren.

De bestreden beslissing schendt artikel 13, §3, 2° Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 2°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting “uiteraard” niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt.

Dat er in casu een schending van het recht op privéleven van verzoeker dreigt is bewezen gelet op het feit dat verzoeker reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft en er het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, niet in het minst tijdens de jaren waarin hij gemachtigd was tot verblijf. Hij heeft o.a. een hechte band met zijn (voormalige) collega's.

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privéleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker reeds meer dan 9 jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft en enige jaren gemachtigd werd tot verblijf, waardoor hij heeft kunnen werken en relaties heeft opgebouwd met collega's.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een privéleven.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in se inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op privéleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het privéleven van verzoeker. Er dien m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aan toont gezocht te hebben naar een evenwicht tussen de recht van verzoeker om zijn privéleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker België dient te verlaten terwijl hij hier gedurende 9 jaar verblijf het centrum van zijn belangen heeft uitgebouwd en in het verleden reeds gemachtigd werd tot verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het privéleven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

3.4. De bestreden beslissing strekt ertoe een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen op grond van de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De motiveringsplicht in het licht van dit luik van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet vereist niets anders van de verwerende partij dan aan te duiden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt, wat er dan in bestaat aan te duiden waarom ze tot de vaststelling komt dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, quod in casu. De wijze waarop de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid uitoefent voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft de redelijkheid tot grens en hierop kan de Raad toezicht uitoefenen. Het houdt in dat kan worden nagegaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker bevestigt echter de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt, "Verzoeker betwist niet dat hij niet aan de verlengingsvoorwaarden voldeed omdat hij niet tijdig een nieuwe arbeidskaart heeft voorgelegd." Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden in het licht van de toepassing van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.5. Of de verwerende partij nu een bevel om het grondgebied te verlaten geeft op grond van een gebonden of een discretionaire bevoegdheid, dit mag niet in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift wordt het begrip 'privéleven' niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. In casu kan worden aanvaard dat verzoekers banden die hij heeft ontwikkeld met België wijzen op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.8. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privéleven. In casu gaat om een geval van weigering van een voortgezet verblijf.

3.9. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

3.10. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van dit verdragsartikel, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In dit verband moet worden geverifieerd of er sprake is van een fair balance tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het belang van de Belgische Staat anderzijds.

3.11. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.12. De bestreden beslissing heeft een wettelijke grondslag en streeft minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

3.13. In het licht van de jurisprudentie van het EHRM over de verblijfsduur in het desbetreffende land bij een beroep op het recht op privéleven (arrest van 9 oktober 2003 in zaak Slivenko tegen Letland, nr. 48321/99; www.echr.coe.int) kan niet worden gesteld dat verzoekers privébelangen, die hij omschrijft als het alhier gewerkt te hebben, het hebben ontwikkeld van relaties en een hechte band met ex-collega's tijdens zijn werk en het hebben van het centrum van zijn belangen in België, in casu zwaarder dienen door te wegen op het algemeen belang. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verzoeker op zevenentwintigjarige leeftijd naar België gekomen is – verzoeker maakt gewag van 2006, maar het is slechts in 2009 dat een spoor opduikt van verzoeker naar aanleiding van het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging – en hier slechts enkele jaren, van 2011 tot 2014 op basis van de hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd heeft verbleven.

3.14. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker nooit meer op het Belgisch grondgebied kan vertoeven. Zij verhindert verzoeker niet om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen indien hij alsnog een werkvergunning verkrijgt.

3.15. Artikel 8 EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA